

DECIZIE

22 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței

Judecători:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadî

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic

Oleg Sternioală

examinînd recursul declarat de lichidatorul „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni - Grigore Olaru, împotriva deciziei din 01 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii privind anularea procesului-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 30 aprilie 2015, „Banca de Economii” SA s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii solicitînd anularea procesului-verbal de control seria IM nr.C-2015-PV-426 din 26 februarie 2015.

În motivarea acțiunii s-a invocat că prin procesul-verbal de control seria IM nr. C-2015-PY-426 din 26 februarie 2015, întocmit în privința SA „Banca de Economii” de către inspectorul al Inspectoratului de Stat al Muncii, s-a dispus lichidarea în termen de 15 zile a următoarelor încălcări depistate: „Angajatorul nu a efectuat calculul și nu a achitat ajutor material în legătură cu Anul Nou - 25 la sută din salariul de funcție, conform art. 7.3.6. din Contractul colectiv de pentru anul 2014, prin ce nu au fost respectate obligațiunile angajatorului, stabilite în art. 10 alin. (2) lit. a) Codul muncii și art. 3.3 alin. 3.3.5. din Contractul colectiv de muncă nominalizat”.

La data de 19 martie 2015, „Banca de Economii” SA a depus o cerere prealabilă către Inspectoratul de Stat al Muncii, prin care a solicitat anularea procesului-verbal de control seria IM nr. C-2015/PV-426 din 26 februarie 2015.

Prin răspunsul pîrîtului nr. 363, 428 din 09 aprilie 2015, recepționat la data de 14 aprilie 2015, s-a comunicat că în rezultatul controlului efectuat, temeieri de anulare a procesului-verbal de control nu au fost constatate, iar inspectorul corect a înaintat prescripția de lichidare a încălcărilor constatate.

Afirmă că, procesul-verbal contestat este ilegal în fond, deoarece este întocmit contrar prevederilor legii.

Precizează că, conform art.7 pct. 7.3. subpct. 7.3.6 lit. e) din Contractul colectiv de muncă pentru anul 2014, în limita devizului de cheltuieli aprobate pentru anul gestionar,

privind remunerarea muncii salariaților băncii, se va acorda ajutor material ... în legătură cu sărbătoarea ...Anul Nou - 25 la sută din salariul de funcție. Astfel, cheltuielile estimate aferente acestor plăți, ce țin de sărbătoarea de Anul Nou, urma să constituie pînă la 2,6 mii lei -ajutor material și defalcări pentru asigurare medicală.

Conform Hotărîrii Consiliului de Administrație al Băncii Naționale a Moldovei din 27 noiembrie 2014, SA „Banca de Economii” i- a fost prescris să reducă cheltuielile prin încetarea plăților suplimentare salariaților băncii (suplimente, prime și alte adousuri la salariul de funcție, retribuții și compensații), diminuarea substanțială a cheltuielilor operaționale ale băncii etc.

Relevă că, devizul de cheltuieli pentru anul 2014, nu avea prevăzute cheltuieli pentru plăți conform Contractului colectiv de muncă în legătură cu sărbătoarea de Anul Nou în mărime de 25 la sută din salariul de funcție și a fost luată decizia de a nu achita plățile prevăzute la art. 7 subpct. 7.3.6. lit. e) din Contractul colectiv de muncă pentru anul 2014.

Consideră că inspectorul a examinat și a interpretat unilateral prevederile Contractului colectiv de muncă și a omis să constate că acest ajutor material nu este obligatoriu spre plată salariaților și poate fi achitat doar în limita stabilită de devizul de cheltuieli. Toate plățile prevăzute în Contractului colectiv de muncă, care urmau a fi achitate fără a considera devizul de cheltuieli, inclusiv sporul anual la salariu pentru vechimea neîntreruptă de muncă în cadrul Băncii (art. 5.4 din contract), au fost achitate de către angajator în termen și în totalitate.

Declară că, decizia de a nu achita ajutorul material ce ține de sărbătoarea de Anul Nou în mărime de 25 la sută din salariul de funcție, este absolut legală, se încadrează în prevederile legale ale Codului muncii și cele ale Contractului colectiv de muncă pentru anul 2014 și se bazează nu în ultimul rînd pe Hotărârea Consiliului de Administrație al Băncii Naționale a Moldovei nr. 248 din 27 noiembrie 2014.

Remarcă că, conform răspunsului Băncii Naționale a Moldovei nr. 16- 006/20/765 din 05 martie 2015, neacordarea ajutorului material salariaților cu prilejul sărbătorilor nu contravine prevederilor legii și nu constituie încălcare a contractului colectiv de muncă, dacă acordarea acestuia nu întrunește condițiile de acordare stabilite, inclusiv nu corespunde devizului de cheltuieli.

Prin hotărîrea din 23 octombrie 2015 a judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii privind anularea procesului-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015.

Prin decizia din 01 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de „Banca de Economii” SA și a fost menținută hotărîrea din 23 octombrie 2015 a judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău.

La data de 06 aprilie 2016, „Banca de Economii” SA, prin intermediul lichidatorului Grigore Olaru, a declarat recurs împotriva deciziei din 01 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat legea.

Menționează că, instanțele ierarhic inferioare și-au întemeiat concluzia pe faptul că procesul-verbal de control seria IM nr. C-2015-PV-426 din 26 februarie 2015 nu

reprezintă un act administrativ în sensul prevederilor art. 2 al Legii contenciosului administrativ, ci un act preparatoriu, care nu poate fi contestat în instanța de contencios administrativ separat, ci doar odată cu actul administrativ propriu-zis. Instanțele au apreciat că, procesul-verbal contestat nu produce prin sine însuși nici un efect juridic în raport cu recurentul, nu a dat naștere, nu a modificat și nu a stins careva raporturi juridice de drept administrativ (nu a stabilit o obligație suplimentară și nu a modificat-o pe cea stabilită, nu a stabilit alte sancțiuni în sarcina reclamantului), corespunzător, nu încalcă recurentului nici un drept subiectiv prevăzut de lege.

Consideră că procesul-verbal de control seria IM nr. C-2015-PV-426 din 26 februarie 2015 este un act administrativ, deoarece prin acesta recurentul a fost obligat să efectueze calculul și să achite ajutor material în legătură cu Anul Nou - 25 la sută din salariul de funcție, conform art. 7.3.6. din Contractul colectiv de muncă pentru anul 2014, în temeiul art. 10 alin. (2) lit. a) Codul muncii și art. 3.3 alin. 3.3.5. din Contractul colectiv de muncă nominalizat.

Reiterează că, rezultând din prevederile art. 380 alin. (1) Codul muncii, actele administrative emise de inspectorii de muncă pot fi contestate la directorul Inspectoratului de Stat al Muncii și/sau conform Legii contenciosului administrativ.

Afirmă că, procesul-verbal de control nu poate fi contestat în procedura contencioasă. Procesul-verbal de control este un act administrativ în sensul normelor suscitade, deoarece reprezintă o măsură/decizie individuală luată de intimat în exercitarea autorității publice. Procesul-verbal de control nu este un act preparatoriu, deoarece în rezultatul controlului intimatul nu emite nici o decizie, ci în cazul neexecutării prescripției, intimatul este în drept să emită procesul-verbal cu privire la contravenție administrativă în baza art. 349 alin. (1) Cod contravențional și care se contestă în ordinea prevăzută de art. 449 Cod contravențional.

Remarcă că, procesul-verbal de control a afectat în mod direct dreptul SA „Banca de Economii” de a nu achita ajutorul material prevăzut de Contractul colectiv de muncă pe anul 2014, dreptul ce rezultă din prevederile art. 31 alin. (3) Codul muncii și constatat prin Decizia Curții de Apel Chișinău nr. 2a-3673/2015 din 11 noiembrie 2015.

Consideră că instanța de apel a examinat superficial apelul declarat, deoarece a concluzionat greșit despre faptul că urma să demonstreze că dreptul încălcat prin actul administrativ este prevăzut anume de lege.

Opinează că, aceste încălcări pot duce la soluționarea greșită a litigiului, deoarece prin actele judecătorești emise de instanțele de fond și de apel le-a fost violat dreptul fundamental prevăzut în art. 53 al Constituției al Republicii Moldova.

Conform art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la data de 01 martie 2016, iar recursul a fost declarat de „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni, prin intermediul lichidatorului Grigore Olaru, la data de 06 aprilie 2016, ceea ce denotă că recursul este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 01 iunie 2016 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărîrii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificînd legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de „Banca de Economii” SA, prin intermediul lichidatorului Grigore Olaru, și va casa decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească, pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 238 alin. (2) Cod de procedură civilă, completul de judecată deliberează, sub conducerea președintelui ședinței, toate problemele prevăzute de lege care urmează să fie soluționate, apreciază probele, determină circumstanțele și caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admiterea acțiunii. Fiecare problemă urmează să fie pusă astfel încît să se poată da un răspuns afirmativ sau negativ.

În conformitate cu dispozițiile art. 240 alin. (3) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

În conformitate cu art. 241 alin.(5), (6) Cod de procedură civilă, în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărîrii.

Or, în conformitate cu art. 373 alin. (1)-(4) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărîrii primei instanțe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărîrii în întregul ei.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel adoptând soluția pe caz, prin prisma verificării legalității și temeiniciei hotărîrii primei instanțe, expunîndu-se asupra netemeiniciei cererii de chemare în judecată depuse de „Banca de Economii” SA, nu a elucidat toate circumstanțele pricinii, prin ce se impune concluzia de a fi casată decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare.

Colegiul notează că reclamantul „Banca de Economii” SA, prin cererea de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, a solicitat anularea procesului-verbal de control seria IM nr.C-2015-PV-426 din 26 februarie 2015 (f.d.2-4).

Prin hotărîrea din 23 octombrie 2015 a judecătorei Rîșcani, mun.Chișinău s-a respins ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată depusă de „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii privind anularea procesului-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015 (f.d.49, 51-52).

Prin decizia din 01 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de „Banca de Economii” SA și a fost menținută hotărîrea din 23 octombrie 2015 a judecătorei Rîșcani mun. Chișinău (f.d.96-102).

În consecință, Colegiul constată că instanțele ierarhic inferioare incorect au constatat că procesul-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015, întocmit de Inspectoratul de Stat al Muncii nu constituie un act administrativ în sensul art. 2 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000 și ar fi un act preparator și nu poate fi contestat separat în instanța de contencios administrativ.

În acest sens, Colegiul remarcă că conform prevederilor art. 3 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie actele administrative, cu caracter normativ și individual, prin care este vătămat un drept recunoscut de lege al unei persoane, inclusiv al unui terț, emise de: a) autoritățile publice și autoritățile asimilate acestora în sensul prezentei legi; b) subdiviziunile autorităților publice; c) funcționarii din structurile specificate la lit.a) și b). Obiect al acțiunii în contenciosul administrativ poate fi și nesoluționarea în termenul legal a unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege.

Conform anexei la Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 831 din 08 iunie 2012, organele abilitate cu dreptul de a iniția controale și de a acorda mandate de control în domeniile aferente sunt: Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, Serviciul Vamal, Inspecția financiară, Comisia națională a pieței financiare, Banca Națională a Moldovei, Casa Națională de Asigurări Sociale, Consiliul Concurenței, Serviciul de Supraveghere de Stat a Sănătății Publice, Inspectoratul Farmaceutic din cadrul Agenției Medicamentului, Comitetul Permanent de Control asupra Drogurilor de pe lângă Ministerul Sănătății, Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Națională pentru Siguranța Alimentelor, Inspectoratul Ecologic de Stat, Inspecția de Stat în Construcții, Inspectoratul de Stat pentru Supravegherea Producției Alcoolice, Agenția Turismului, Agenția pentru Protecția Consumatorilor, Instituția publică Agenția Națională Transport Auto, Instituția publică Căpitănia portului Giurgiulești, Administrația de Stat a Aviației Civile, Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, Inspectoratul Energetic de Stat, Agenția Națională pentru Reglementare în Comunicații Electronice și Tehnologia Informației, Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, Consiliul Coordonator al Audiovizualului, Inspectoratul de Stat al

Muncii, Agenția Relații Funciare și Cadastru, Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale, Biroul Migrație și Azil, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, Inspectoratul Principal de Stat pentru Supravegherea Tehnică a Obiectelor Industriale Periculoase, Camera de Licențiere, Agenția Națională de Reglementare a Activităților Nucleare și Radiologice.

Conform art. 30 alin.(1) al Legii privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 831 din 08 iunie 2012, persoana supusă controlului este în drept să conteste în instanța de judecată sau la organul de control actul controlului, decizia de aplicare a sancțiunilor stabilite în temeiul rezultatelor controlului, decizia de prelungire a termenului de control și/sau prescripția emisă în temeiul actului de control. Contestația depusă se examinează în termenele stabilite de Legea contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000.

Astfel, Colegiul relevă că în contextul prevederilor art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 131 din 08 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, se distinge că actele emise de către organele de stat abilitate în timpul și/sau în urma controlului, sunt susceptibile contestării separate în termenele stabilite de Legea contenciosului administrativ, fiind supuse verificării în aspectul respectării celor trei criterii consacrate de art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, și anume: legalitatea în fond, emiterea conform competenței, respectarea procedurii prestabilite de emitere.

Raportînd speța dată la normele de drept material precitate, Colegiul conchide că instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerare acest aspect și eronat au concluzionat asupra faptului că procesul-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015, întocmit de Inspectoratul de Stat al Muncii, fiind un act preparator, nu poate fi contestat separat în instanța de contencios administrativ.

Prin urmare, procesul-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015, întocmit de Inspectoratul de Stat al Muncii, în contextul normelor enunțate *supra* constituie obiect al acțiunii în contenciosul administrativ.

La caz, Colegiul reține și argumentul recurentului precum că procesul-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015 este un act administrativ, or, conform Rezoluției (77) 31 cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Conform art. 26 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care: a) este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii; b) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței; c) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite.

În acest context, actele de control emise de către organele de stat abilitate ca urmare a aplicării Legii nr. 131 din 08 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător, cu excepția celor prevăzute de art. 1 alin. (4), sunt supuse verificării în aspectul respectării celor trei criterii stipulate în art. 26 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ, și anume: legalitatea în fond, emiterea conform competenței, respectarea procedurii prestabilite de emitere.

În această ordine de idei, Colegiul reiterează că procesul-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015, întocmit de Inspectoratul de Stat al Muncii în privința SA „Banca de Economii”, de asemenea, urma a fi supus verificării sub aspectul legalității în fond, emiterii conform competenței, respectării procedurii prestabilite de emitere.

Cu referire la constatarea instanței de apel precum că rezultând din pct. 3 al procesului-verbal contestat în caz de neconformare la prevederile actelor legislative și normative a încălcărilor menționate în pct.1, se va întocmi proces-verbal cu privire la contravenție și se va sesiza organul de licențiere, Colegiul reiterează că în condițiile normelor de drept material enunțate *supra*, procesul-verbal de control seria IM nr.C-2015-PV-426 din 26 februarie 2015, întocmit de Inspectoratul de Stat al Muncii, nu este exceptat de verificare sub aspectul legalității în fond, emiterii conform competenței, respectării procedurii prestabilite de emitere.

La caz, Colegiul menționează obligația instanței de apel de a verifica legalitatea hotărârii în întregul ei, independent de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanțe, în conformitate cu art. 373 alin. (4) Cod de procedură civilă.

Totodată, Colegiul reiterează că norma procedurală enunțată *supra* obligă instanța de apel de a verifica legalitatea soluției adoptate de prima instanța în raport cu pretențiile înaintate, circumstanțele de fapt și de drept invocate, cât și cele constatate.

În atare circumstanțe, pornind de la faptul că această eroare nu poate fi corectată de instanța de recurs, se impune concluzia anulării deciziei instanței de apel contestate, or, existența dispozițiilor contradictorii în raport cu normele de drept material aplicabile speței date este inadmisibilă.

În acest sens, Colegiul notează că CEDO în practica sa reiterează dreptul fiecăruia de a formula orice pretenție cu privire la „*drepturile și obligațiile [sale] civile*” în fața unei judecătories sau a unui tribunal. În acest fel, art. 6 § 1 ia forma „*dreptului la o instanță*”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri în fața instanțelor pe probleme de natură civilă, constituie un aspect (*Golder împotriva Regatului Unit*, 21 februarie 1975, pct.36). „*Dreptul la o instanță*” și dreptul de acces nu sunt absolute. Ele pot face obiectul unor limitări, însă acestea nu trebuie să restricționeze sau să reducă accesul conferit individului într-un mod sau într-o măsură în care însăși esența dreptului respectiv să fie afectată (*De Geouffre de la Pradelle împotriva Franței*, 16 decembrie 1992, pct. 28 și *Stanev împotriva Bulgariei* (MC), nr. 36760/06, pct.229, CEDO 2012).

Astfel, reclamantul din prezenta cauză a avut posibilitatea de a introduce o acțiune în justiție, beneficiind de acest drept prin introducerea unei acțiuni civile împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii.

De asemenea, trebuie stabilit dacă gradul accesului acordat în temeiul legislației naționale a fost suficient pentru a asigura „*dreptul la o instanță*” unei persoane, având în vedere principiul statului de drept într-o societate democratică (*Ashingdane împotriva Regatului Unit*, 28 mai 1985, pct.57). CtEDO reiterează că această Convenție este destinată să garanteze nu drepturi care sunt teoretice sau iluzorii, ci drepturi care sunt practice și efective (*Airey împotriva Irlandei*, 9 octombrie 1979, pct.24 și *Garcia Manibardo împotriva Spaniei*, nr.38695/97, pct. 43, CEDO 2000).

În acest context, CtEDO reamintește că dreptul de acces la o instanță nu include doar dreptul de a institui proceduri, ci și dreptul de a obține o „*soluționare*” a litigiului de către o instanță (*Beneficio Cappella Paolini împotriva San Marino*, nr. 40786/98, pct.29,

CEDO 2004). Acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul juridic intern al unui stat contractant ar permite unui individ să introducă o acțiune civilă în fața unei instanțe fără a asigura că respectiva cauză să fi fost soluționată printr-o decizie definitivă, în cursul procedurii judiciare. Ar fi de neconceput ca art. 6 § 1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților în litigiu – proceduri care sunt echitabile, publice și prompte – fără a asigura părților dreptul ca litigiile lor civile să fie în cele din urmă soluționate (*Multiplex împotriva Croației*, nr.58112/00, pct.45, 10 iulie 2003).

La rejudecarea pricinii, instanța de apel urmează a adopta soluția la caz atît prin prisma argumentelor reclamantului, cît și a pîrîtului, rezultînd din prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform cărora instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă, sub aspectul temeiniciei acțiunii sau netemeiniciei acesteia. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele pricinii și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de lichidatorul „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni - Grigore Olaru.

Se casează decizia din 01 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „Banca de Economii” Societate pe Acțiuni împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii privind anularea procesului-verbal de control seria IM nr.C- 2015-PV-426 din 26 februarie 2015, cu remiterea pricinii la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței

Tatiana Vieru

Judecători

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic

Oleg Sternioală